

Sygn. akt III AUa 68/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 marca 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Lublinie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący - Sędzia	SA Małgorzata Rokicka - Radoniewicz
Sędziowie:	SA Teresa Czekaj SA Elżbieta Czaja (spr.)
Protokolant: st.sekr.sądowy Urszula Goluch-Nikanowicz	

po rozpoznaniu w dniu 7 marca 2013 r. w Lublinie

sprawy J. R.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w R.

o prawo do emerytury

na skutek apelacji pozwanego Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w R.

od wyroku Sądu Okręgowego w Radomiu

z dnia 3 grudnia 2012 r. sygn. akt VI U 1224/12

oddala apelację.

Sygn. akt **III AUa 68/13**

UZASADNIENIE

J. R. wniosła odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. z dnia 13.VII.2012 r. odmawiającej przyznania prawa do emerytury.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, podając, że wnioskodawczyni nie udowodniła 15 lat pracy w warunkach szczególnych.

Wyrokiem z dnia 3 grudnia 2012 roku Sąd Okręgowy w Radomiu zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał J. R. prawo do emerytury od dnia 1 marca 2012 roku.

Podstawą wyroku były następujące ustalenia .

J. R., urodzona (...), w dniu 29 marca 2012 r. złożyła w ZUS O/R. wniosek o przyznanie prawa do emerytury, przedkładając na tę okoliczność świadectwa pracy.

Zaskarżoną decyzją z dnia 13.VII.2012 r. organ rentowy odmówił przyznania prawa do emerytury, ponieważ na dzień 1 stycznia 1999 r. udowodniono okres 20 lat 9 miesięcy 21 dni, natomiast nie udowodniono 15 letniego okresu pracy w warunkach szczególnych.

J. R. w okresie od 27. IV.1974 r. do 31.XII.1994 roku była zatrudniona w Zakładach (...) w P.. Pracowała w warunkach szczególnych w następujących okresach i na stanowiskach:

I - od 27.IV.1974 r. do 29.IV.1978 r. (4 lata 3 dni) - operator urządzeń dozujących, formujących i pakujących

- od 30.IV.1978 r. do 30.IX.1980 r. (2 lata 5 miesięcy) - aparatowy

- od 1.X.1980 r. do 20.VIII.1985 r. (4 lata 10 miesięcy 20 dni) - aparatowy

tj. prace przy produkcji estrów, alkoholi, aldehydów, ketonów, eterów, tlenków organicznych i chlorowcopochodnych organicznych, produkcji kwasów organicznych i bezwodników kwasów organicznych, produkcji soli kwasów organicznych, produkcji i przetwórstwie związków aromatycznych, produkcji płynów hamulcowych i chłodniczych – wskazane w wykazie A dział IV poz.33 rozporządzenia Rady Ministrów z 07.II.1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8 poz. 43 z późn. zm.).

II. od 22.V. do 7. X.1987 r. (4 miesiące i 17 dni) – aparatowy – wskazane w wyżej wymienionym wykazie A dziale IV poz. 33 (k. 4 a/e)

III. - od 19.X.1989 r. do 31.V.1994 r. (4 lata 7 miesięcy 12 dni) - aparatowy

- od 1.VI. do 31.XII.1994 r. (7 miesięcy) - operator urządzeń dozujących – wskazane w wykazie A dziale IV poz. 33 powyższego rozporządzenia.

Łączny okres pracy J. R. w warunkach szczególnych wynosi 16 lat 10 miesięcy i 22 dni (4 lata 3 dni + 2 lata 5 miesięcy + 4 lata 10 miesięcy i 20 dni + 4 miesiące 17 dni + 4 lata 7 miesięcy 12 dni + 7 miesięcy).

Powyższe Sąd ustalił na podstawie trzech świadectw wykonywania pracy w warunkach szczególnych z 14 marca 2012 roku.

Organ rentowy do okresu pracy w warunkach szczególnych nie wliczył okresów zasiłków chorobowych w czasie trwania powyższego stosunku pracy. Były to okresy od 15.11.1991 r.: 2.12.-31.12.1991r., 1.01.-10.01.1992r., 11.02.-18.04.1992r., 21.04.-5.06.1992r., 15.06.-20.06.1992r., 22.06.-26.06.1992 r., 7.07.-21.07.1992r., 23.07.-31.07.1992r., 31.08.-4.09.1992r., 14.09.-18.09.1992 r., 21.09.-26.09.1992 r., 5.10.-24.10.1992 r., 26.10.-30.10.1992r., 2.11.-5.11.1992 r., 30.11.-4.12.1992 r., 7.12.-12.12.1992r., 05.01.-31.01.1993 r., 8.03.-12.03.1993r., 15.03.-27.03.1993 r., 29.03.-2.04.1993r., 5.04.-9.04.1993 r., 13.04.-17.04.1993r., 19.04.-30.04.1993r., 4.05.-8.05.1993r., 10.05.-14.05.1993 r., 17.05.-21.05.1993 r., 27.05.-07.08.1993 r., 26.08.-31.12.1993r., 1.01.-10.03.1994 r., 12.03.-1.04.1994 r., 5.04.-9.04.1994 r., 11.04.-15.04.1994 r., 18.04.-23.04.1994 r., 25.04.-30.04.1994 r., 9.07.-31.12.1994 r.

Łączny wymiar przebywania wnioskodawczyni w w/w czasie na zasiłkach chorobowych wynosi 2 lata 3 miesiące i 11 dni.

W myśl art. 184 ust.1 ustawy z 17.XII.1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. Nr 153 z 2009 r. poz.1227 j.t.) ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia ustawy (1 stycznia 1999 r.) osiągnęli:

1. okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 65 lat – dla mężczyzn oraz
2. okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27.

Ponadto emerytura przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa oraz rozwiązania stosunku pracy - w przypadku ubezpieczonego będącego pracownikiem (ust. 2 art. 184 ustawy).

Zgodnie z art. 32 ust. 1 i 2 ustawy ubezpieczonym urodzonym przed 1 stycznia 1949 roku będącym pracownikami, o których mowa w ust. 2 i 3, zatrudnionym w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze przysługuje emerytura w wieku niższym niż określony w art. 27 pkt 1. W myśl ust. 2 powołanego artykułu, dla celów ustalenia uprawnień, o których mowa w ust. 1 za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne i otoczenia. Natomiast stosownie do ust. 4 art. 32, wiek emerytalny, o którym mowa w ust. 1, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie których osobom wymienionym w ust. 2 i 3 przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych.

Sąd wskazał, że ustalając okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze nie uwzględnia się okresów nie wykonywania pracy, za które pracownik nie otrzymał wynagrodzenia lub świadczenia, a więc urlopów bezpłatnych. Okres urlopu wypoczynkowego oraz otrzymywany przez pracownika po 14.11.1991 roku zasiłek chorobowy traktuje się na równi z okresami wykonywania pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.

Wnioskodawczyni osiągnęła wiek emerytalny 55 lat oraz udowodniła wymagany 20 letni okres ubezpieczenia na dzień 1.I.1999 r. J. R. jako członek otwartego funduszu emerytalnego, złożyła wniosek o przekazanie środków zgromadzonych na koncie na dochody budżetu państwa.

W ocenie Sądu zgromadzony w sprawie materiał dowodowy jednoznacznie wskazuje, iż w łącznym okresie 16 lat 10 miesięcy i 22 dni wykonywała prace w warunkach szczególnych, wskazane w wykazie A dziale IV poz.33 – produkcja estrów, alkoholi, aldehydów, ketonów, eterów, tlenków organicznych i chlorowcopochodnych organicznych, produkcja kwasów organicznych i bezwodników kwasów organicznych oraz produkcja soli kwasów organicznych, produkcja i przetwórstwo związków aromatycznych, produkcja płynów hamulcowych i chłodniczych.

Sąd wskazał, że zaliczenie okresów uznanych przez ZUS w wymiarze 14 lat 8 miesięcy 1 dzień z włączeniem okresów nieskładkowych 2 lat 3 miesięcy i 11 dni daje wymagany ustawą ponad 15 lat pracy w warunkach szczególnych. Dokładnie ten okres wynosi 16 lat 11 miesięcy i 12 dni.

Przy ustalaniu okresów pracy wykonywanej w szczególnych warunkach, do ustalenia uprawnień emerytalnych na podstawie art. 184 ustawy z dnia 17.XII.1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. Nr 153 z 2009 r. poz. 153 ze zm.) nie wyłącza się okresów niewykonywania pracy, za które pracownik po dniu 14.XI.1991 r. otrzymał wynagrodzenie lub świadczenia z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (por. uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 27.XI.2003 r. III UZP 10/03/OSNP 2004/5/87; wyroku Sądu Najwyższego z dnia 23.IV.2010 r. II UK 313/09 – Lex nr 604213).

Sąd Okręgowy przyjął, że okres zatrudnienia J. R. w szczególnych warunkach o których mowa w art. 184 ust.1 pkt. 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych wynosi do dnia 1.I.1999 r. 16 lat 11 miesięcy i 12 dni. W skład zatrudnienia w szczególnych warunkach wchodzi okresy pobierania po dniu 14.XI.1991 r. zasiłków chorobowych za czas niezdolności do pracy z powodu choroby, w rozmiarze 2 lata 3 miesiące i 11 dni a mieszczące się

w ramach stosunku pracy. Zatem należało uznać, że wnioskodawczyni spełniła przesłanki uprawniające do nabycia prawa do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym.

Biorąc powyższe pod uwagę Sąd Okręgowy w oparciu o treść art. 477¹⁴ § 2 kpc w zw. z art. 184 i art. 32 ustawy z dnia 17.XII.1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U z 2009 r. Nr 153 poz. 1227 ze zm.) i § 4 ust 3 i §15 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7.II.1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8 poz. 43 ze zm.) orzekł jak w sentencji wyroku.

Apelację od powyższego wyroku wniósł zakład Ubezpieczeń Społecznych w R. zaskarżając wyrok w całości.

Wyrokowi zarzucił :

- - naruszenie przepisów prawa materialnego - błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie art. 184 w zw. z art. 32 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w zw. z § 2 ust.2 i § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r. Nr 8, poz. 43) poprzez zaliczenie do okresu pracy w warunkach szczególnych okresu pobierania zasiłków chorobowych , a w konsekwencji przyznanie prawa do emerytury osobie nie spełniającej warunków do przyznania prawa do tego świadczenia;
- Podnosząc powyższe wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie odwołania.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja nie jest zasadna.

Sąd Apelacyjny podziela ustalenia faktyczne i aprobuje argumentację prawną przedstawioną w motywach zaskarżonego wyroku a więc nie zachodzi potrzeba ich powtarzania.

Zarzuty podniesione w apelacji są bezzasadne.

Sąd Okręgowy prawidłowo przyjął, że okres zatrudnienia J. R. w szczególnych warunkach o których mowa w art. 184 ust.1 pkt. 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych wynosi do dnia 1.I.1999 r. 16 lat 11 miesięcy i 12 dni. W skład zatrudnienia w szczególnych warunkach wchodzi także okresy pobierania przez wnioskodawczynię po dniu 14.XI.1991 r. zasiłków chorobowych za czas niezdolności do pracy z powodu choroby, w rozmiarze 2 lata 3 miesiące i 11 dni w trakcie tego zatrudnienia.

Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy jednoznacznie wskazuje, że wnioskodawczyni w łącznym okresie 16 lat 10 miesięcy i 22 dni wykonywała prace w warunkach szczególnych, wskazane w wykazie A dziale IV poz.33 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r. Nr 8, poz. 43). Zsumowanie okresów niekwestionowanych (uznanych przez ZUS) w wymiarze 14 lat 8 miesięcy 1 dzień z okresem nieskładkowym na który składają się zasiłki chorobowe w trakcie tego zatrudnienia w wymiarze 2 lat 3 miesięcy i 11 dni daje wymagane ustawą ponad 15 lat pracy w warunkach szczególnych.

Przy ustalaniu okresów pracy wykonywanej w szczególnych warunkach, do ustalenia uprawnień emerytalnych na podstawie art. 184 ustawy z dnia 17.XII.1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. Nr 153 z 2009 r. poz. 153 ze zm.) nie wyłącza się okresów niewykonywania pracy, za które pracownik po dniu 14.XI.1991 r. otrzymał wynagrodzenie lub świadczenia z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (por. uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 27.XI.2003 r. III UZP 10/03/OSNP 2004/5/87; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23.IV.2010 r. II UK 313/09 – Lex nr 604213).

W tym stanie rzeczy apelacja jako niezasadna podlega oddaleniu na mocy art. 385 k.p.c.